

Pokud se konečně stížnost dovolává na potvrzení svého názoru čl. 8 výnosu min. vnitřní z 26. února 1926 č. 2262 o jazykových zkouškách, přehlíží, že i tento článek postavil výsledek zkoušky »částečně vyhověl« na roven kvalifikaci »nevyhověl«, neboť v obou případech jest podle znění článku toho zkoušku po lhůtě zkušební komisí určeno opakovati. To neznamená ve své podstatě nic jiného, než že jest pokládati státního úředníka, který byl klasifikován při jazykové zkoušce »částečně vyhověl« za neznalého státního jazyka ve smyslu čl. 60 odst. 1 jaz. nař. a 66 odst. 1 2. věty jaz. nař.

Z toho, co pověděno, vysvítá, že i částečnou znalost státního jazyka sluší považovati za neznalost jazyka toho ve smyslu čl. 66 odst. 1, věta 2 nař. č. 17/26 a že může býti postižen státní úředník, který při zkoušce jazykové byl klasifikován známkou »částečně vyhověl«, právní újmou pensionování z moci úřední pro trvalou neschopnost zastávati své služební místo. Že tomuto opatření nepřekáží předpis § 80 odst. 2 služ. pragm., bylo již doličeno v první části tohoto nálezu a stačí proto poukázati v tomto směru na uvedené místo.

Jak doličeno, jsou i vývody stížnosti, týkající se merita, bezpodstatny a bylo proto zamítnouti stížnost pro bezdůvodnost.

Č. 9506.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní.
Rízení správní (Slovensko): Ve sporu o tom, zda úředníci velké obce na Slov. byli usnesením obecního zastupitelstva právem pensionováni či zda přes usnesení takové zůstali v aktivním poměru služebním, jde — před účinností zák. č. 125/27 — z rozhodnutí župního úřadu ještě odvolání k min. vnitřní.

(Nález ze dne 21. listopadu 1931 č. 13.940.)

Prejudikatura: Boh. A 5734/26, 7294/28.

Věc: Jan M. a spol. (adv. Dr. Rud. Vittko z Komárna) proti župnímu úřadu v Bratislavě o přeložení do výslužby.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo zamítnuto odvolání Jana M. a spol., zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Při valné schůzi městského zastupitelstva sboru města Komárna, konané dne 19. dubna 1926 bylo jednáno o návrhu Evžena F. a spol. na snížení městské administrace, na zrušení jednotlivých míst a následkem toho na přeložení do výslužby, pokud se týče na poskytnutí odbytného jednotlivým úředníkům a zaměstnancům, mezi nimiž byli též st-lé; o výsledku uvádí protokol, že zastupitelstvo přijímá návrh Evžena F. s 19 podpisy předložený, většinou hlasů, a překládá jmenované dnem 31. prosince 1926 do výslužby, po případě jim poskytne odbytné, a tom že se uvědomují jmenovaní s tím, aby do 30 dnů svoji žádost o přeložení do výslužby podali, jinak že bude usnesení z úřední moci proti nim provedeno. — Proti tomuto usnesení podali st-lé kromě dalších

účastníků dne 30. dubna 1926 odvolání, v němž jmenovitě vytýkali řečenému usnesení zmatečnost, dovozující z toho, že takové usnesení nemůže mítí právních následků a že tudíž i výrok týkající se jejich pensionování je bezúčinný. — Odvolání toto zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím s podotknutím, že není dalšího opravného prostředku.

Maje rozhodovati o stížnosti do tohoto rozhodnutí, musil nss z důvodu své vlastní příslušnosti v prvé řadě zkoumati otázku, zdali za právního stavu, jaký trval ve příčině organizace úřadů politických v době, kdy nař. rozhodnutí bylo vydáno, t. j. dne 21. ledna 1928, tedy před účinností zákona č. 125/27, která na Slov. nastala 1. července 1928, bylo toto rozhodnutí vydáno poslední přípustnou instancí správní. V té příčině dospěl nss k totožnému závěru:

Jak z vylíčeného skutkového stavu plyne, je spor o otázku, zda st-lé byli usnesením městského zastupitelstva v Komárně z 19. dubna 1926 v důsledku provedené restrikce právem pensionování, či zda přes toto usnesení zůstali v aktivním služebním poměru k městu Komárnu. Je tedy na sporu otázka povahy služebního poměru st-lů k městu Komárnu.

V době, z níž pochází cit. usnesení městského zastupitelstva, bylo již město Komárno velkou obcí (arg. §§ 2 a 10 vl. nař. č. 275/22 a §§ 1 a 21 vl. nař. 1922 č. 335 Sb.). Podle právního stavu, jaký platil před 1. lednem 1923, kdy vstoupil na Slov. v účinnost župní zákon č. 126/20, bylo podle § 25 odst. 1 zák. čl. XXII:1886 proti usnesením obce učiněným v jejich vlastních záležitostech veřejných a majetkových a vůbec proti všem usnesením, ohledně kterých zákon označuje municipální výbor jako II. stolicí, přípustno odvolání k municipálnímu výboru (resp. k adm. výboru jako nástupci municipálního výboru na základě § 1 zák. č. 64/18) a odtud k min. vnitř. Předpisem § 27 zák. čl. XXVI:1896 označena byla pak za konečnou taková — ale jen taková — usnesení municipálního výboru ve věcech služebních platů, zaopatření nebo příspěvků zaměstnanců obecních, která se týkají otázky, zda zaměstnanec obecní, resp. příslušníci jeho rodiny mají nárok na zaopatření nebo příspěvek, nebo jaká částka jim z uplatněného právního titulu přísluší. O takovouto otázku však v dnešním sporu, jak shora dolíčeno, nejde.

Než potom nař. rozhodnutí župního úřadu, který na základě § 6 b) zák. č. 126/20 nastoupil na místo municipálního (adm.) výboru, nebylo rozhodnutím konečným a bylo přípustno další odvolání, a to, poněvadž jde o spor vzniklý ze služebního poměru obecních zaměstnanců, k min. vnitř (srov. nář. Boh. A 5734/26 a 7294/28).

Poněvadž tedy st-lé nevyčerpali přípustný pořad instanční, byla by stížnost nepřípustnou (§ 5 zák. o ss), že však st-lé nepoužili přípustného opravného prostředku, způsobil žal. úřad sám nesprávným právním poučením, že proti jeho rozhodnutí není dalšího opravného prostředku. Pro tuto formální vadu bylo nař. rozhodnutí, pokud se týká st-lů, zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž nss mohl řešiti otázku, které úřady jsou povolány o věci rozhodovati za účinnosti zák. č. 125/27, ježto otázku tuto si musí především vyřešiti adm. úřady samy.